

Lyndon LaRouche: Obamas krigstrusler mod Rusland farlige, men ineffektive

6. oktober 2016 – »Obama og kompagni forsøger at intimidere verden til underkastelse – men det vil sandsynligvis ikke virke. Der er mange nationer og kræfter i Asien og selv i Europa, der ikke kan overbevises af dette.« Dette var *EIR's* stiftende redaktør, Lyndon LaRouches vurdering i en diskussion om de stærke advarsler i dag fra det russiske Forsvarsministerium, imod ethvert amerikansk angreb på syriske og russiske styrker i Syrien, samt den rasende trussel om at »slå Rusland ned«, som USA's stabschef for hæren, general Mark Milley, fremkom med i en tale den 4. okt. i Washington, D.C. Milleys verbale udbrud faldt sammen med et »læk« til Josh Rogin fra *Washington Post* om, at aktive optioner for amerikanske angreb på syriske (og uundgåeligt russiske) væbnede styrker er under diskussion i Det Hvide Hus.

LaRouche tilføjede, at »Obama ville gerne sige, at Rusland er hans fjende nr. ét, men hans trusler er ikke ægte. Generel krig ligger ud over noget som helst, Obama kan forstå. Han ville gerne have almægtig magt, men det har han ikke længere. Han er mere lige som en agent for den britiske kongefamilie, der lugter ilde.«

Ikke desto mindre er Obama, gennem dronedrab, i Libyen, Irak, Syrien, nu i Yemen osv., en »løgnagtig masseorder«, konkluderede LaRouche. »Når man siger disse tre ord – 'løgnagtig masse order' – så har man ham.«

Rusland udsteder advarsel til USA mod involvering i risikable foretagender i Syrien, der kan få uheldige konsekvenser

6. oktober 2016 – Med en streng advarsel til Obamaadministrationen pga. dennes voksende, anti-russiske krigeriskhed, der åbenlyst udstilles i Syrien, sagde talsmand for det Russiske Forsvarsministerium, Igor Konashenkov, i en briefing i dag, at »ethvert missil- eller luftangreb på det territorium, der er under den syriske regerings kontrol, vil udgøre en indlysende trussel mod russisk militær«, rapporterer TASS. »De fleste officerer fra det Russiske Center for Forsoning mellem de Krigsførende Parter arbejder i øjeblikket på jorden, hvor de leverer humanitær hjælp og fører forhandlinger med chefer for etablerede besættelser og bevæbnede grupper i de fleste syriske provinser. Det er grunden til, at ethvert missil- eller luftangreb mod territorierne, der er under den syriske regerings kontrol, vil skabe en indlysende trussel mod russisk militær. Og sluttelig gør jeg overivrige brushoveder opmærksom på, at, efter et angreb mod syriske tropper i Deir ez-Zor med koalitionsens fly den 17. september, har vi taget alle forholdsregler for at udelukke alle sådanne fejltagelser imod russisk militær og militærfaciliteter i Syrien«, sagde Konashenkov, bemærker TASS.

Endnu en nyhedshistorie fra Reuters, der citerer en erklæring fra det Russiske Forsvarsministerium, formidlede det samme budskab til Washington. Den sagde, »USA bør omhyggeligt overveje konsekvenserne af angreb mod syriske hærstillinger, fordi sådanne angreb selvfølgelig ville true russisk

militærmandskab.«

»Med en kommentar om Ruslands S-300 luftforsvarskomplekser, der for nylig er deployeret til Syrien, sagde Ministeriet i en erklæring, at deres mandskab næppe ville få tid til at detektere missilernes nøjagtige flyveruter, eller fra hvilken retning, de blev affyret«, skrev Reuters, der citerede det Russiske Forsvarsministerium.

Foto: Igor Konashenkov

USA's forsvarsminister 'Atom-Ash' Carter rasler med sablen mod Kina

2016, 1. okt. – Under anden halvdel af sin rundrejse i hele det vestlige USA sagde forsvarsminister Ash Carter i går til marinesoldater om bord på hangarskibet *USS Carl Vinson*, at genoprettelsen af balancen af amerikanske styrker (dvs. ekstra indsættelse af militær) i Stillehavsområdet ville sikre, at USA »fortsat udgør områdets foretrukne, stærkeste militære og sikkerhedsmæssige partner«. Carter sagde, at fokus på området, som vil blive ledsaget af en stor portion militærinvestering, vil se angrebskapacitet og angrebsstøtte forstærket, så vel som »nye store investeringer« i IT, elektronisk krigsførelse og kapaciteter i rummet, rapporterede CNN. Mht. selve Stillehavsområdet sagde Carter, at det oplevede en »historisk forandring« med et »Kina, der vokser frem, hvilket er fint, men hvor de opfører sig aggressivt, hvilket ikke er«.

»Beijing synes undertiden at ville vælge og vrage mellem de principper, det ønsker at få fordel af, og dem, det

foretrækker at forsøge at underminere«, skældte Carter. »For eksempel er den universelle rettighed mht. sejladsfriheden, der gør det muligt for Kinas skibe og fly at gennemrejse sikkert og fredeligt, den samme rettighed, som Beijing kritiserer andre lande for at udøve i området«, – en åbenlys henvisning til USA's provokationer af sejladsfriheden. »Men sådan er principper ikke. De gælder for alle, og ligeligt for alle nationer.«

Dernæst rejste Carter til Hawaii, hvor han mødtes med forsvarsministre fra ASEAN til et uformelt møde. Under sin pressekonference bagefter henviste han ikke udtrykkeligt til Kina, men det figurerede sandsynligvis i mødet. Han rapporterede, at han havde briefet ministrene om USA's ekstra militære indsættelse i Asien ('rebalance') og om USA's kontraterror-indsats. Om det første sagde han, at »vi har alle igen deployeret vores militær for at holde områdets vande åbne og sikre og være med til, at alle vore nationer ser mere, er fælles om mere og gør mere i Sydøstasiens vitale vande.«

Obamaadministrationens brug af terrorisme umuligt at overdrive eller benægte

26. sept., 2016 – En hel del afsløres nu, i kølvandet på USA's og »koalitionens« luftstyrkers bombing af den syriske hær den 17. sept., som indikerer, at Obamas Hvide Hus' relation til terrorisme går længere end til »utilsigtet« at sprede denne gennem krige for regimeskifte. For to år siden afslørede den

fyrede chef for USA's Forsvarets Efterretningstjeneste, general Flynn, at Det Hvide Hus på forhånd bevidst accepterede dannelsen af et terrorisme-»kalifat« i Irak og Syrien som det sandsynlige resultat af sin politik for regimeskifte i Syrien. Men, USA har brugt og støttet dette »ISIS«- og »al-Qaeda«-kalifat mere aktivt.

Veteranjournalist Jürgen Todenhöfer, der i mange år har rapporteret fra Syrien – inklusive års kontakt med syriske »oprørere« – har for 10 dage siden, for den tyske publikation *Focus*, lavet et interview med den øverstbefalende for den al-Qaeda-tilknyttede organisation, Jabhat al-Nusra. Fotografier af høj kvalitet af den øverstbefalende sammen med Todenhöfer og det svært bevogtede stenbrud, hvor samtalen fandt sted, attesterer interviewet.

»Abu Al Ezz talte meget tit om sine pengekloder i Saudi-Arabien, Qatar og Kuwait«, skrev Todenhöfer. »Vi har researchet mandens identitet og ved praktisk taget alt om ham.«

»Vi er en del af al-Qaeda«, sagde kommandøren til Todenhöfer og forklarede ligeledes, at ISIS var en del af dem – al-Qaeda – og støttede dem, indtil de hver især »gik deres egne veje«.

Og midt i mange beskrivelser af al-Nusras/al-Qaedas kampe og mål for at »vælde diktaturerne«, fortalte El Ezz Todenhöfer, at terrorhæren havde modtaget amerikanske skulderbårne TOW-panserværnsmissiler, ikke »indirekte, gennem den Frie Syriske Hær«, som Todenhöfer havde antaget, men derimod direkte fra USA. Da de var under belejring af den syriske hær, kom »eksperter fra flere lande« dem til hjælp med sådanne våben. »Også amerikanske eksperter?«, spurgte journalisten. »Ja.« »Fra regeringer, eller privatpersoner?«. »Fra regeringer«, svarede Al Ezz. »Amerikanerne står på vores side.«

Syriens permanente repræsentant til FN, Bashar al-Jaafari, hævdede i FN's Sikkerhedsråd den 25. sept. skarpt, at hans

lands efterretningstjeneste kender det sted i Aleppo, hvor jihadi-gruppen Ahrar al-Sham har oplagret kemiske våben, som forberedelse til et kemisk angreb »under falsk flag«, som den syriske regering skal beskyldes for. Jaafari tilføjede, at to »amerikanske eksperter« den 6. sept. blev observeret, da de besøgte dette sted, og dernæst forlod Syrien via Tyrkiet. Man bør erindre sig sarin-angrebet i 2013, der dræbte og lemlæstede folk i Damaskus: USA og NATO lagde omgående og udtrykkeligt skylden på Syriens regering; men det er stadig ikke blevet fastslået, hvem angrebets ophavsmænd var.

Blev USA's luftangreb den 17. sept. mod tropper fra den syriske hær i Deir ez-Zor gennemført i direkte koordination med ISIS? Hadiya Khalaf Abbas, formand for det syriske parlament, sagde til det libanesiske Al Mayadeen-TV, at »Den syriske hær opfangede en samtale mellem amerikanerne og Daesh (ISIS) før deres luftangreb mod Deir ez-Zor«. Hun gav imidlertid tilsyneladende ingen detaljer, men sagde i stedet, at disse ville blive offentliggjort senere.

**RADIO SCHILLER den 27.
september 2016:
Vil USA's Kongres
tilsidesætte Obamas veto af
JASTA
(Loven om Retsforfølgelse af**

Sponsorer af Terrorisme)?

Med næstformand Michelle Rasmussen

POLITISK ORIENTERING den 22. sept. 2016: Kerrys våbenhvile i Syrien skudt i sønk af Det hvide Hus. Se også 2. del.

Med formand Tom Gillesberg

Video: 2. del:

Lyd:

Obamas kliniske sindssyge udstillet for åbent tæppe i FN's Generalforsamling

20. sept., 2016 – I en tale, der ikke fik nogen applaus, bortset fra den høflige respons til slut, fokuserede

massemorderen Barack Obama på sit eftermæle – og rablede om sine otte embedsårs præstationer og beskrev sig selv som, at han levede op til Martin Luther Kings opfordring til menneskeheden om at være »Guds medarbejdere«.

Narcissisten Obama sagde, at, siden afslutningen af den Kolde Krig for 25 år siden, er verden blevet »mindre voldelig og mere fremgangsrig end nogensinde før«. Han sagde, at »principperne om åbne markeder og ansvarlig styrelse, om demokrati og menneskerettigheder og international lov, som vi har skabt, er fortsat det mest solide fundament for menneskeligt fremskridt i dette århundrede«, hvorefter han hævdede, at det er denne globalisering og politikken med farvede revolutioner, der er ansvarlige for det faktum, at »antallet af mennesker, der lever i ekstrem fattigdom, er blevet skåret ned fra næsten 40 % af menneskeheden til under 10 %«. Han kom ikke med nogen henvisning til Kina, der har løftet 700 millioner mennesker ud af fattigdom, og heller ikke til Silkevejen, de nye, finansielle institutioner eller til andre aspekter af det nye paradigme, der nu er i kraft.

Denne marionet for det Britiske Imperium angreb Rusland to gange: »I en verden, der har ladet imperiernes tidsalder bag sig, ser vi Rusland forsøge at genvinde sin tabte storhed gennem magtanvendelse«; og, »Hvis Rusland fortsætter med at gribe ind i sine naboers anliggender, er det måske nok populært på hjemmefronten, og det opflammer måske nok en nationalistisk lidenskab for en tid, men over tid vil det også formindske landets status og gøre dets grænser mindre trygge.«

Han lo, mens han sagde, at nogle mennesker påstod, at »det ukrainske folk« var gået på gaderne »pga. en eller anden plan, der var påtvunget fra udlandet«, når sandheden var den, at folket så, hvor fremgangsrige vesteuropæere var og ønskede at tilslutte sig EU (han undlod at nævne den nuværende elendighed i Ukraine, for ikke at tale om de \$10 mia., som USA har brugt for at skabe en anti-russisk bevægelse, der var i ledtog med nynazister).

Mellemøsten befandt sig, indrømmede han, i en tilstand af sammenbrud, og han »forklarede« hvorfor – ikke, som den britiske Chilcot-rapport og det britiske Underhus' rapport om Libyen har gjort det klart, at de kriminelle Bush/Obama-aggressionskrige havde drevet dem ud i en mørk tidsalder, men snarere pga. deres dårlige ledere, der »forfulgte politisk opposition eller dæmoniserede andre religiøse sekter«.

Og det mest oprørende, så beskrev Obama USA, ikke som den døende imperiemagt, som hele verden erkender det for at være, men som »en sjælden supermagt i menneskets historie, for så vidt som, at det har været villigt til at tænke længere end til snæver egeninteresse ... Og følgelig mener jeg, at vi har været en kraft for det gode«.

Som ovenfor anført, så var der ingen klapsalver, der afbrød denne smædetale.

Kina engagerer FN-institutioner i Bæltet-og-Vejen, alt imens Obama forsøger at fremprovokere en krig med Rusland

Leder fra LaRouchePAC, 20. sept., 2016 – På sidelinjen af FN's Generalforsamling underskrev Kina i dag sin første aftale med en international institution, nemlig FN's Udviklingsprogram (UNDP), vedrørende samarbejde om at fremme

og gennemføre Bælt-og-Vej-initiativet (BRI). Helen Clark, administrator af UNDP, sagde: »Bælt-og-Vej-initiativet repræsenterer en stærk platform for økonomisk vækst og regionalt samarbejde, der involverer mere end 4 milliarder mennesker, hvoraf mange bor i udviklingslandene. Det kan blive en vigtig katalysator og accelerator for målene for bæredygtig udvikling.« Kinas koncept om »bæredygtig udvikling« er tydeligvis dagens vinder i FN.

Men det har ikke vundet USA for sig, som det ses af præsident Obama, der i sin tale til FN's Generalforsamling i dag afslørede en rablende psykose. For et tavst publikum, der ikke applauderede, ignorerede Obama det nye paradigme, der under Kinas ledelse er blevet til i de seneste uger, og hævdede i stedet, at hans ledelse, og hans angrebskrige (beskrevet som »beskyttelse af de sårbare«) og hans sponsorering af 'farvede revolutioner' (beskrevet som forsvar af menneskerettigheder og demokrati, i Ukraine og Mellemøsten), havde skabt en verden, »der er mindre voldelig og mere velstående end nogensinde før«. To gange angreb han Rusland og beskrev det som en imperialistisk magt, der »forsøger at genvinde sin tabte storhed ved brug af magt«. Det er overraskende, at de forsamlede verdensledere ikke gjorde noget for at få ham fjernet, enten til et fængsel eller en sindssygeanstalt.

Obamas formand for generalstabscheferne, general Joe Dunford, er i mellemtiden kommet meget tæt på at indrømme, at USA sidste lørdag med overlæg bombede den syriske hær – og at de måske kunne gøre det igen. »Måske skulle vi – før vi slår ind på vejen med 'hvad gik der galt' – foretage en undersøgelse og rent faktisk sikre os, at noget gik galt«, sagde han til journalister, der rejser med ham. »Det kunne være ... når man undersøger det, at fakta vil fortælle, at vi ville gøre det, vi gjorde, igen.«

Den anden ugerning, der har fundet sted i Syrien i denne uge – ødelæggelsen af en FN/Røde Halvmåne-konvoj med humanitær hjælp – fik Rusland omgående skylden for af embedsmænd fra USA's

Udenrigsministerium, hvis talsmand sagde, at USA ville »revurdere fremtidsudsigterne for samarbejde med Rusland«. Dette er præcis, hvad krigspartiet i Det Hvide Hus og Pentagon har til hensigt – at forhindre ethvert amerikansk-russisk samarbejde.

Men de beviser, der findes ved selve angrebet på hjælpekonvojen, siger noget helt andet. Det russiske Forsvarsministerium erklærede, at der ikke havde været nogen russisk eller syrisk luftdeployering i området, men at al-Nusra havde lanceret en offensiv, der sigtede i den retning. Faktisk blev lastbilerne ødelagt af en brand, udløst af artilleri-beskydning, og ikke bomber, viser en video af scenen.

Vil det lykkes Obama at lancere en krig imod Rusland, og gennem forlængelse mod Kina? Det kan stoppes. I dag fandt en demonstration og en pressekonference ved familierne til ofrene for angrebet d. 11. september sted ved det Hvide Hus, med krav om, at Obama ikke gennemfører sin intention om at nedlægge veto imod JASTA-lovforslaget, som vil gøre det muligt for ofrene at sagsøge saudierne for deres rolle i 11. september-angrebet på Amerika. Og Senatets ledere bekræftede, at de har de nødvendige stemmer samt viljen til at gøre Obamas lovede veto ugyldigt.

I kølvandet på rapporten fra den britiske Chilcot-kommission, der anklagede George Bush og Tony Blair for deres angrebskrig i Irak, som lancerede det nuværende helvede på jorden, og Parlamentets rapport, der anklagede Cameron og Obama for aggressionskrigen mod Libyen, som dermed udvidede dette helvede og skabte den flygtningekatastrofe, der nu er ved at rive Europa fra hinanden; hvorfor har da det amerikanske folk og dets repræsentanter ikke taget skridt til at stille for en rigsret og fængsle, masseorderen i Det Hvide Hus? Hvis Kongressen udviser det samme mod, som de gjorde ved enstemmigt at vedtage JASTA-lovforslaget, til også at afholde høringer om Obamas medskyldighed i, sammen med saudierne og briterne, at

støtte terrorister, og hvis Kongressen ville vedtage Glass-Steagall (på trods af Obamas visse veto), så kan den globale, mørke tidsalder, som menneskeheden nu står overfor, erstattes med det nye paradigme for fred gennem udvikling, der nu spreder sig fra Kina og Rusland.

Foto: Et enkelt kort, der viser de nationer, der er med i det landbaserede »Økonomiske Silkevejsbælte« og den søfartsbaserede »Maritime Silkevej«. [image af: Tart/Xxjkingdom/CC BY-SA 3.0]

Rusland anklager Obamaregeringen for at forsvare ISIS, efter USA's dødbringende bombning af syriske tropper

18. september 2016 – I går indkaldte Rusland til et hastemøde i FN's Sikkerhedsråd (UNSC), hvor de krævede, at USA kommer med en forklaring over bombetogtet den 17. sept., hvor amerikanske og australske angrebsfly dræbte 62 syriske soldater i Deir ez-Zor. De syriske tropper havde i ugevis bekæmpet ISIS-tropper, der havde byen under belejring.

Efter bombningen, men før UNSC-mødet, angreb talskvinde fra det russiske Udenrigsministerium, Maria Zakharova, Obamaregeringen i vendinger, der ikke kunne misforstås: »Hvis vi tidligere har haft mistanke om, at al-Nusra-Front er beskyttet på denne måde, så kommer vi nu, efter dagens luftangreb mod den syriske hær, til en virkelig

rædselsvækkende konklusion over for hele verden: Det Hvide Hus forsvarer IS. Nu kan der ikke herske nogen tvivl om det.« Hun fortsatte: »Vi kræver en forklaring af Washington – om dette er en overlagt politik for at støtte IS, eller en fejltagelse.«

Efter UNSC-mødet bag lukkede døre kommenterede USA's FN-ambassadør Samantha Power på sin værste heksemaner til pressen. Hun lagde ud med i en fart at afvise hændelsen på 30 sekunder: »Hvis vi afgør, at vi faktisk angreb syrisk militærpersonel, så var det ikke vores hensigt, og vi beklager naturligvis tabet af liv.« Dernæst brugte hun de næste 15 minutter på at fordømme Rusland for »hykleri« og for at »spille for galleriet«, for at vove at bringe spørgsmålet op i UNSC. »Hvorfor har vi dette møde i aften? Det er en afledningsmanøvre mht. det, der foregår på jorden ... Rusland må virkelig holde op med at score billige points og spille for galleriet og udføre diverse stunts, og fokusere på det, der betyder noget.«

USA's Centralkommando (Centcom) udstedte en mere afdæmpet, men ligeså usandsynlig forklaring: »Koalitionsstyrker mente, at de angreb en ISIS-kampstilling, som de havde sporet igennem længere tid før angrebet ... Koalitionens luftangreb blev omgående indstillet, da højtplacerede folk fra koalitionen, af russiske ditto blev informeret om, at det var muligt, at det personel og de køretøjer, som var målet, var en del af det syriske militær ... Koalitionsstyrker ville ikke bevidst angribe en kendt, syrisk militærenhed.«

Den russiske FN-ambassadør Vitaly Churkin responderede med bemærkninger til pressen efter UNSC-mødet: »Det er højst mistænkeligt, at USA valgte at udføre netop dette luftangreb på dette tidspunkt ... Det var meget signifikant og ikke tilfældigt, at det skete blot to dage før det var meningen, at de russisk-amerikanske arrangementer skulle træde i kraft fuldt ud.« Forespurgt, om dette betød enden på våbenhvileaftalen, sagde Churkin: »Dette er et meget stort

spørgsmålstegn. Jeg vil være meget interesseret i at se, hvordan Washington vil reagere. Hvis det, som ambassadør Power har gjort i dag, skal være en indikation på deres eventuelle reaktion, så har vi alvorlige problemer. Hvem bestemmer i Washington? Er det Det Hvide Hus, eller Pentagon? For vi har hørt udtalelser fra Pentagon, der simpelt hen er det stik modsatte af, hvad vi har hørt fra præsident Obama og udenrigsminister Kerry.«

Erklæringen fra det syriske Udenrigsministerium var også udtrykkelig: »Dette angreb er fuldt overlagt, og USA har lagt planer om det med det formål at gennemtvinge sin strategi med at fortsætte terroristkrigen imod den syriske hær ... [Det] sætter fokus på koordineringen mellem denne terroristorganisation [ISIS] og USA.«

Lyndon LaRouche kommenterede i dag disse udviklinger og understregede, at Obama er klinisk sindssyg og planlægger at lancere krig. Han er gal, og en virkelig trussel, udtalte LaRouche, men jeg tror ikke, han kan slippe af sted med at gøre det. Obama gør altid den sags ting: han begår en grusomhed, og forsøger så at fralægge sig ansvaret for det. De anklager, der kommer fra de russiske og syriske myndigheder, er vigtige og udfordrer Obamas planer.

Putin og Kina imellem – Indser I ikke, hvad der er sket med verden som helhed?

11. august 2016 (Leder) – Dette er på ingen måde spontane udviklinger. De er resultatet af intervention, foretaget af menneskets kreative intellekt – Vladimir Putins.

Præsidenterne fra Rusland, Iran og Aserbajdsjan mødtes den 8. august, i et møde, der især drejede sig om den Nye Silkevejs internationale nord-sydgående transportkorridor. Herefter vil disse tre landes transport-, energi- og udenrigsministre mødes i Teheran for at forberede endnu et trilateralt topmøde, denne gang i Iran.

Efter mødet den 8. august fulgte også Putins topmøde med den armenske præsident Serzh Sargsyan i Kreml i går. De diskuterede Armeniens integration i den Eurasiske Økonomiske Union, og hvordan en løsning på striden om Nagorno-Karabakh mellem Armenien og Aserbajdsjan kunne opnås, i lyset af Putins nylige topmøde med Aserbajdsjans præsident Aliyev i Baku og hans øvrige diplomati.

Putins historiske topmøde den 9. august i Skt. Petersborg med den tyrkiske præsident Erdogan – hvor de indgik aftaler om kernekraft, øget handel og gasledningen Turkish Stream – efterfulgtes af et møde i dag mellem de to landes udenrigs- og forsvarsministre, samt landenes efterretningschefer. Forventningerne var, at de ville forsøge at koordinere deres handlinger i Syrien, inklusive i den igangværende kamp om Aleppo, nær den tyrkiske grænse.

Det er ingen tilfældighed, at Obama netop nu, med hjælp fra sin medhjælper, Hillary Clinton, pludselig har gjort truslen om krig i Europa større. I går afslørede Ruslands Statslige Sikkerhedstjeneste (FSB), at den havde opsnappet to ukrainske rekognoscerings- og sabotagegrupper i Krim i dagene 7. og 8. august, hvor de arresterede syv personer, med to russeres liv som indsats (en FSB-officer og en soldat). En af arrestanterne har på russisk fjernsyn tilstået, at de blev sendt af den ukrainske militære efterretningstjeneste for at sabotere infrastruktur.

Putin sagde i går aftes, at den planlagte sabotage havde til formål at destabilisere Krim, der forbereder sig til valg. Han afviste forslaget om at mødes i regi af Normandiet-firkløveret

(Rusland, Frankrig, Tyskland, Ukraine) over Ukraine, på sidelinjerne af G20-topmødet i Kina til september, og sagde, at det ikke længere giver nogen mening, når Kiev afviser kompromis til fordel for terror. Og Putin ved, hvad den krimiske premierminister sagde højt: at Kiev ikke ville have gjort dette, uden at have fået grønt lys fra Washington – dvs. fra Obama. Og Obama støttes højlydt i sit fremstød for krig af Hillary Clinton.

»Putin har pludselig fået kontrollen med store udviklinger i verden, og disse karle er gået amok«, sagde Lyndon LaRouche i dag. »Det betyder ikke, at han er perfekt, men han har kontrollen, og de andre flipper ud, og de ved ikke, hvad de skal gøre ved, at de flipper ud. Putin vil gøre, hvad han er nødt til at gøre – forvent, at der viser sig alle mulige former for ondskab. Nu har endnu et angreb vist sig – ikke fra Ukraine, men andetsteds fra, gennem Ukraine.«

Foto: Den russiske præsident Putin med Irans præsident Hassan Rouhani, 8. august 2016. [kremlin.ru]

Obama lancerer endnu en kriminel krig mod Libyen

3. august 2016 (Leder) – Et hemmeligt kort blev i denne uge forelagt Det Hvide Hus og dernæst lækket til NBC, som udlagde det på deres webside, og som viste »fremskridtet« i Obamas krig mod ISIS i løbet af de seneste to år. ISIS og hermed tilknyttede organisationer er, viser kortet, nu aktive i 18 lande, hvor det i 2015 drejede sig om 13 lande og kun 7 i 2014. Mon det overbeviste kriger-præsidenten om, at hans politik var en fiasko, og at han burde acceptere præsident

Putins gentagne forslag om at bringe verdens nationer sammen for at bekæmpe den fælles terroristfjende?

Selvfølgelig ikke. I stedet lancerede Obama endnu en krig mod Libyen og bombede byen Sirte (Gaddafis hjemby) i mandags og tirsdags, angiveligt for at forhindre ISIS i at konsolidere en base i landet. Obama gik på Tv tirsdag for at sige, at krigen var »afgørende« for at hjælpe Libyens nationale samlingsregering med at bekæmpe ISIS, og at krigen ville fortsætte så længe, det måtte være nødvendigt.

Der er, som sædvanligt, flere løgne involveret. Den nationale samlingsregering er ikke en national samlingsregering, men en pseudo-regering, der er håndplukket i FN og udskibet til Tripoli med den opgave at »invitere« USA til at påbegynde en bombekampagne ved hjælp af amerikanske specialstyrker på jorden som spejdere. Obama hverken bad om eller fik beføjelse fra FN, og heller ikke fra USA's Kongres, til at lancere endnu en krig og beviste endnu engang ægtheden af sine akkreditiver som krigsforbryder. Og så er der lige det, at ISIS selvfølgelig slet ikke ville have været der, hvis Obama ikke havde bombet landet tilbage til stenalderen og dræbt dets anti-terrorist-leder i 2011, som, sammen med G.W. Bush' lignende behandling af Irak i 2003, udgør vor tids største krigsforbrydelser, som er ansvarlige for det internationale terroristkaos og den uhyrlige flygtningekrise i hele Sydvestasien og Europa.

Førende bankierer, inklusive investeringsbankierer, advarer nu om, at intet, undtagen en omgående afslutning af »universalbankmodellen« (dvs., en genindførelse af, eller en indledende, Glass/Steagall-bankopdeling i hele det transatlantiske område) vil standse det fremstormende kollaps af det vestlige banksystem. En tidligere højtplaceret direktør i Goldman Sachs og embedsmand i EU-kommissionen, Paul Goldschmidt, skrev, at enhver fremgangsmåde, med undtagelse af en »afskaffelse af universalbankpraksissen«, ville forårsage ikke alene en sammenbrud af det finansielle system, men også

en »destabilisering af fundamentet for europæisk demokrati« – dvs., ville føre til fascisme.

Helga Zepp-LaRouche, der netop er hjemvendt fra Kina, bemærkede i dag, at kineserne faktisk er klar over faren for et kollaps af det vestlige finanssystem og de følgevirkninger, det ville få for Vesten og for verden. Det er dette finansielle sammenbrud, der er drivkraften bag Obamas gale fremstød for en militær konfrontation med Rusland og Kina, og som sætter verden på randen af en atomkrig.

Løsningen er klar og kan omgående iværksættes. Det kan ikke overdrives, hvor meget det haster med omgående at gennemføre Glass-Steagall i USA og Europa. LaRouche-bevægelsen, der har hovedansvaret for at få Glass/Steagall-lovforslagene fremstillet og støttet i den amerikanske Kongres, samt indføjet i begge partiers valgplatform ved de nylige partikonventer, har mobiliseret sin bevægelse til at inspirere den amerikanske befolkning til, på dette historiske tidspunkt for transformation, at række ud efter stjernerne, at genetablere den engang almene tiltro til videnskab, fremskridt og nationens opbygning, og til at bringe Wall Street-herrerne og krigsherrerne, med samt disses redskab, Obama, til fald, før det er for sent.

Kina, Rusland og næsten hele verden er parat til at handle sammen med et rekonstrueret USA for at opnå en ny tingenes tilstand, på vegne af hele menneskeheden.

Indsats for at redde

eurobanker slår fejl – det er Herrhausen, eller fallit

2. august 2016 (Leder) – Den europæiske Banktilsynsmyndighed (EBM) offentliggjorde de seneste stresstests af eurobankerne kl. 22 sidste fredag aften med håbet om at kunne dulme nerverne hen over weekenden, men indsatsen slog fejl, med bankaktier, der styrtdykkede mandag. Den enorme skala af hele banksystemets bankerot bliver i stigende grad åbenlys for alle, undtagen de blinde. Stresstestene var i realiteten et totalt svindelnummer – EBM droppede sin tidligere politik med at uddele karakterer for 'bestået' eller 'dumpet' og tog ikke engang storbankernes astronomiske eksponering til derivater i betragtning. Det stod ikke desto mindre klart, at der næppe er én eneste bank, der klarer sig.

Den kendsgerning, at én (og kun én) bank fik en bail-out – Italiens Banca Monte dei Paschi (verdens ældste bank) – demonstrerer simpelthen, at »bail-in«-reglerne i USA og Europa, der skulle forestille at redde skatteborgerne fra flere bail-outs (ved at stjæle bankindskydernes penge), som i USA's Dodd/Frank-lov, lige fra begyndelsen har været et svindelnummer.

Den mest hysteriske respons kom fra Deutsche Banks risikochef, Stuart Lewis, der af *Frankfurter Allgemeine Zeitung* blev spurgt om IMF's rapport, der sagde, at Deutsche Bank var »verdens farligste bank«. Lewis svarede: »Nej, slet ikke. Kun én rapport fra IMF har på det seneste forkludret situationen. Vi er ikke farlige. Vi er meget relevante. Deutsche Bank er indvævet i hele den finansielle sektor. Vi er en af de største universalbanker i verden. Men for nu at gøre det helt klart: Vores hus er stabilt. Regnskabet er sundt.«

Så meget for sandheden i dagens Kasino Mondial.

Den eneste måde ud af det her er den måde, som Lyndon og Helga LaRouche har foreslået (se: »Red Deutsche Bank, for verdensfredens skyld«)

at genkapitalisere Deutsche Bank samtidig med, at man genindfører den politik, der blev ført af Alfred Herrhausen, Deutsche Banks chef, der i 1989 blev myrdet blot to uger efter Berlinmurens fald, og genindføre hans politik med samarbejde med den daværende Sovjetblok og udviklingslandene om global udvikling.

Galninge i Obamas lejr promoverer krig med Kina og Rusland. En rapport, der blev offentliggjort den 28. juli af RAND Corporation, der finansieres af den amerikanske regering og hæren, bærer titlen, »Krig med Kina – at tænke det utænkelige«, fremkommer med det argument, at, hvis der blev en krig mellem USA og Kina: »De kinesiske militære tab ville i betydelig grad overstige de amerikanske under en krig. Den uophørlige forbedring af kinesiske anti-adgangskapaciteter kunne imidlertid øge de amerikanske tab og, i takt med, at USA's angrebskapacitet udtømmes, reducere kinesiske tab.«
Hellere før end senere, er det budskab, der ikke siges. Med en demonstration af det, som LaRouche har beskrevet som et utroligt niveau af »luftkasteller«, siger rapporten, at Rusland »ikke ville have nogen betydningsfuld indflydelse på kampene« og råder os til at »sove trygt«, eftersom forfatterne »anser en atomkrig for at være højst usandsynlig«. Man fremstiller flere scenarier, som kunne udløse en sådan eksistentiel trussel mod menneskeheden, og hvor skylden for en sådan trussel totalt lægges på Kinas »aggression« eller »fejlbedømmelse« af USA's villighed til at gå i krig over omstridte øer i det Østkinesiske Hav eller det Sydkinesiske Hav.

Amerikas »kogepunkt« er nu nået, som det demonstreres af begge de politiske partiers kaotiske sammenbrud. På et sådant

historisk tidspunkt kan mennesker blive drevet til vanvid; til fascistiske former for racisme og krigshysteri. Men det er ligeledes under sådanne historiske tidspunkter, at mennesker bliver i stand til at række indad i sig selv for dér at finde den egenskab i deres intellekt, eller sind, som definerer deres sande natur som skabende væsener, der kan skabe fremtiden til gavn for hele menneskeheden.

Digteren Percy Shelley sagde om sådanne tider: »Under sådanne perioder finder der en akkumulering af evnen til at kommunikere og modtage intense og passionerede ideer, med hensyn til menneske og natur (univers), sted«, når mennesker, der træffer dette valg, kan række ind i »denne evne, der har sæde på deres egen sjæls trone«.

Det er det valg, vi alle sammen har.

Foto: Politiet forbereder sig på en demonstration uden for den Europæiske Centralbank. 31. maj, 2013.

Modstanden mod THAAD vokser i Sydkorea

21. juli 2016 – Den sydkoreanske præsident Park Geun-hyes kapitulation over for Obamas krigsoprustning i Asien møder voksende modstand internt i selve Sydkorea. Park godkendte det amerikanske krav om at deployere THAAD-missilsystemet (Terminal High Altitude Area Defense), med dets X-bånd-radar med en rækkevide på 2000 mil, i Sydkorea, til trods for, at hendes regering tidligere havde indrømmet, at det var ubrugeligt over for Nordkorea, men en reel trussel over for Kina og Rusland.

Kilder i Seoul sagde til *EIR*, at demonstrationerne imod THAAD-deployeringen ikke blot er et udslag af »ikke i min baghave«, men at de er landsdækkende og fokuserer på den ekstreme fare for at gøre Sydkorea til et mål i en udvidet krig.

Xinhua rapporterede i dag om førende sydkoreanske freds fortalere og lærde, der fordømmer Parks farlige træk:

* »THAAD er et spørgsmål, der har en stor, negativ indvirkning på den Koreanske Halvø, Nordøstasien og ligeledes verdensfreden, såvel som også Sydkorea«, sagde Cheong Wook-sik, direktør for Fredsnetværket og medformand af bestyrelseskomiteen for det Civile Fredsforum, under en pressekonference med udenlandske korrespondenter i Seoul.«

* THAAD's X-bånds-radar vil blive opereret af de Amerikanske Styrker i Korea (USFK), og ikke af koreanske tropper. Der er ikke plads til, at vore tropper kan intervenere i operationen. Det er et spørgsmål om Sydkoreas suverænitet«, sagde Park Jung-eun, vicegeneralsekretær for Folkets Solidaritet for Deltagelse i Demokratiet (PSPD).

* »(Sydkoreas THAAD-deployering) var en beslutning om at opgive militær suverænitet til fordel for USA samtidig med, at man hævdede suverænitet over for Kina og Rusland«, sagde Lee Hae-jeong, professor ved Chung-Ang Universitetet. Seouls omstødelse af sin tidligere holdning ville betyde, at man måtte skrotte Park Geun-hyes regerings storstilede diplomatiske politik og sikkerhedspolitik, inklusive det Nordøstasiatiske Samarbejdes Fredsinitiativ og det Eurasiske Initiativ, der behøver samarbejde fra Kina og Rusland, sagde professor Lee og tilføjede, at beslutningen om at deployere THAAD blæste den strategiske tillid bort, som Sydkorea har etableret med Kina og Rusland.

Foto: Flere end 2000 sydkoreanske borgere demonstrerede den 21. juli i Seoul, imod opstillingen af THAAD-missilsystemet (Xinhua).

Sammen med hvilket Tyskland kan Europa få en fremtid?

19. juli 2016 (Leder) – I de seneste to uger har vi – som en uopsættelig aktion, der skal gennemføres nu, i denne økonomiske og kulturelle krise – fremlagt Lyndon og Helga LaRouches forslag til at redde Deutsche Bank fra overhængende bankerot, og til at afværge krig. Fordi Tysklands økonomi er den eneste, der har et produktivt potentiale til at redde vraget af Europa ved at koble sig til Kinas storslåede projekt for den Nye Silkevej til udvikling af Eurasien, Mellemøsten og Afrika.

I modsat fald får vi krig med Kina, eller med Rusland. Obamas Hvide Hus forsøger støt og roligt at fremprovokere krigskonfrontationer med både Rusland og Kina og kræver, at Europa fremmer disse provokationer gennem NATO. Hvis terrorsplinterne fra Obamas krige i Mellemøsten og Libyen er i færd med at bombe Europa ind i en tilstand af chok, så har de hans sympati, så længe, de fortsat går med i militære konfrontationer med Rusland og Kina. Hillary Clinton er lige så fast besluttet på denne krigspolitik.

Der er, især efter Brexit, ingen tvivl om, at Tyskland er Europas fremtid. Men hvis det er Angela Merkels og Wolfgang Schäubles Tyskland, forfalsket med det endnu mere krigeriske Grønne Parti, så får vi verdenskrig.

Derfor foreslog hr. og fr. LaRouche: Det må være Tyskland i Alfred Herrhausens ånd, den myrdede leder af den engang produktive, men nu elendige og kriminelle kæmpe, Deutsche Bank. Mere specifikt den Alfred Herrhausen, der i 1989 var i færd med at lancere en udviklingsbank til at løfte Polen og

det sovjetiske Østeuropa økonomisk, mens Sovjetunionen kollapsede – og han blev myrdet.

Herrhausens plan dengang for Deutsche Bank og Tyskland, var et paradigme for, hvad Tyskland atter kan blive, såvel som også for Europas fremtid nu.

Det transatlantiske banksystem og finansielle system er ved at falde fra hinanden. Det er offer for sine egne medlemmer, de City of London-centrerede europæiske storbanker og Wall Street-storbankerne, der har knust de reelle, produktive økonomier under sig i løbet af årtiers globalisering. Det, der udløser det umiddelbart forestående krak, er ikke simpelthen italienske bankers dårlige lån, eller ejendomsfonde i London, der lukker, eller at de store tyske og schweiziske banker er i vanskeligheder, og ikke engang ECB's og Federal Reserves sindssyge politik; men derimod ødelæggelsen af de underliggende økonomiers produktivitet hen over årtier, mens kasinoet voksede på toppen af dem.

Hvis man skal genkapitalisere de fallerede storbanker i Europa, må de tvinges til at afskrive deres kasinoer som totale tab og genvedtage de produktive formål, som Herrhausens lederskab af Deutsche Bank var indbegrebet af. Så kan man skabe statskreditter på samme måde, som Kina har været alene om at gøre i dette århundrede, til den form for projekter, der genopliver menneskers og økonomiers produktivitet.

I løbet af de to uger, hvor vi har fremlagt dette uopsættelige forslag fra LaRouche, har der været betydningsfulde gennembrud i USA. »Det saudiske kapitel« af 11. september-historien er blevet tvunget offentliggjort.

En genindførelse af Glass-Steagall er inkorporeret i valgplatformene hos både Demokrater og Republikanere.

Men den rette måde at kæmpe for en Glass/Steagall-reorganisering af bankerne på, er ved at bruge den »vægtstang«, som er LaRouches forslag. Så bliver denne kamp en

kamp for Europas, og også USA's, fremtid.

Russiske medier siger 'Det Sydkinesiske Hav er nu en krudttønde'

17. juli 2016 – Det russiske, multimedie-nyhedsagentur Sputnik offentliggjorde i dag en analyse, der slår alarm omkring faren for konfrontation i det Sydkinesiske Hav, i kølvandet på den Permanente Voldgiftsret i Haags (PCA) afgørelser imod Kina.

»Med en kendelse fra PCA, der går imod Kina, er regionen omkring det Sydkinesiske Hav nu en krudttønde, der venter på at eksplodere i takt med, at USA forsat forsøger overflyvninger i regionen, og Beijing kunne meget vel snart beslutte, at provokationerne er for store til at ignorere.«

Sputnik bemærkede også de kommentarer, som den japanske premierminister Abe kom med på topmødet den 16. juli for Asien-Europa-Mødet (ASEM), hvor han til de forsamlede ledere sagde: »Jeg håber meget stærkt, at parterne i tvisten retter sig efter voldgiftsrettens kendelse og tager initiativ til en fredelig løsning af tvisten i det Sydkinesiske Hav.« Sputnik karakteriserede dette som en »provokation« imod Kina, sammen med det faktum, at »Tokyo har indledt stigende febrilske runder med provokation langs Kinas østlige flanke.«

Stop 3. Verdenskrig: EIR nagler amerikanske krigshøge som fortsættelsen af Det britiske Imperium

12. juli 2016 – På den selvsamme dag, hvor Voldgiftsretten i Haag afsagde kendelse imod Kina i sagen om Filippinernes krav i det Sydkinesiske Hav, afholdt CSIS, det neokonservative center i Washington D.C., et heldagsforum om det Sydkinesiske Hav, der indledtes med en hovedtale af senator Dan Sullivan (R-AK.). Sullivan, senator John McCains kohorte på Senatskomiteen for Bevæbnede Tjenester, holdt en tale, der ville have passet godt på et nazistisk Nürnberg-stævne, for dernæst blot at blive afsløret af *EIR's* Bill Jones som værende talsmand og hitman for Det britiske Imperium i dets moderne forklædning, hvor de optræder som partiske krigshøge, der støtter op om Obamas krigsmobilisering imod Rusland og Kina.

Sullivan gentog, ligesom mange andre ved CSIS-konklaven, forsvarsminister Ash Carters linje, der siger, at USA's militær »kan og vil flyve, sejle og operere overalt, hvor international lov tillader det«. Han havde den uforskammethed at sige, at USA ønsker at bruge sin militærmagt således, at »aggressionskrige vil blive forvist til fortiden«. Han sagde, at de Grundlæggende Fædre skrev »sejladsfriheden« ind i vores Uafhængighedserklæring imod en tyran, der begrænsede denne frihed, og at vi viderefører dette forsvar for sejladsfrihed i dag med vores militær i det Sydkinesiske Hav.

Lederen af EIR's Washington-kontor Bill Jones sagde, at, for ham var historie vigtigt, idet én af hans forfædre var blevet dræbt i samme Amerikanske Revolution, og han havde en korrektion at komme med i forhold til Sullivans historieelektion. »Vore grundlæggende fædre havde gjort oprør imod et Britisk Imperium«, sagde Jones, »datidens hersker over verdenshavene, der ligeledes hævdede, at de repræsenterede »regering ved lov«, DERES lov, og at vi (USA) havde hævdet, at vi havde ret til at afgøre vores egen skæbne.« »Vi synes nu at have vedtaget Det britiske Imperiums rolle og insisterer på, at Kina gør det samme. Tænk engang over, hvordan Kina anskuer dette ud fra deres egen histories standpunkt. Hvis vi gennemfører Deres forslag om at opbygge vore militære styrker i regionen på vegne af »sejladsfriheden«, eller et andet påskud, vil dette føre til krig«, sagde Jones.

Sullivan var fuldstændig destabiliseret, med et publikum, der tav og tydeligvis var nervøs.

»Det er ikke os, der bestemmer reglerne«, fik han endelig fremstammet.

»Nok er vi lederne, men dette er en orden, baseret på regler. At sige, at vi skulle være en slags diktatorer, er forkert. Det er vi ikke enige i. Vi ønsker sejladss- og handelsfrihed. Flere og flere lande tilskynder os til at hjælpe, fordi man stoler på os. Se på NATO-mødet i sidste uge[!]. De stoler på, at vi ikke har territoriale krav, og de har brug for vores hjælp til at kæmpe tilbage imod nationer, der benytter sig af tvang, som Rusland og nu Kina.«

Det efterfølgende spørgsmål blev stillet af Defense News, hvis reporter sagde:

»For at følge op på det sidste spørgsmål, så sagde De, at vi nu bør sende to hangarskibs-grupper til permanent udstationering i regionen. Vil dette ikke udgøre en optrapning, der fører til yderligere spænding?«

Atter stod Sullivan afsløret og svarede defensivt:

»Det er ikke min anskuelse, at det, at vores land militært står sammen med vore allierede til forsvar for handel og udveksling, skulle udgøre en form for trussel.«

Ikke desto mindre forløb Nürnberg-stævnet i række og geled.

[Alle ovenstående citater er parafraser, der ligger meget tæt op ad de respektive bemærkninger.]

Se også: Kinas ambassadør til USA giver USA's doktrin »omdrejningspunkt Asien« skylden for uroen omkring det Sydkinesiske Hav.

Se også: Afgørelsen fra Voldgiftsretten i Haag bærer ved til det krigsbål i det Sydkinesiske Hav, som Obama ønsker.

Se også: EIR indtager prominent rolle ved pressekonference i Washington om det Sydkinesiske Hav.

Kinas ambassadør til USA giver USA's doktrin »omdrejningspunkt Asien« skylden for uroen omkring det Sydkinesiske Hav

12. juli 2016 – I en tale til Center for Strategic and International Studies, CSIS, ved afslutningen af CSIS'

heldags-krigstrommer, leverede Cui Tiankai, den kinesiske ambassadør til USA, en temmelig grundig respons til tirsdagens afgørelse fra Voldgiftsretten i Haag.

»Kina afviser rettens afgørelse«, sagde Cui, fordi

»sagen krænker den almene praksis, hvor staterne selv giver tilsagn til at indlede en voldgiftssag.«

For det andet, bemærkede han, »har retten overgået sine beføjelser, eftersom territoriale spørgsmål ikke er underkastet UNCLOS (FN's Havretskommission)«. Beslutningen om at acceptere sagen var et tilfælde af »professional inkompetence« og »tvivlsom fortolkning«. Hertil kommer, tilføjede han, at »det ikke skete i god forståelse«. »UNCLOS«, sagde han,

»opfordrer til gensidigt samarbejde og forståelse. Men dette var et forsøg på at bruge det juridiske system til et uvedkommende formål. Det vil også underminere nationers villighed til at gå ind i forhandlinger for at løse territoriale tvister«.

»At misbruge voldgiftsprocedurerne på denne måde vil svække staternes motivering for at forhandle. Det vil intensivere konflikter og endda forårsage konfrontation. Det vil virke underminerende af international lov«, sagde han.

Og problemet begyndte ikke med Kina, sagde han. Kina og andre lande har været godt på vej til at overvinde deres vanskeligheder.

»Spændingerne begyndte at stige for fem eller seks år siden, da vi begyndte at høre om 'omdrejningspunktet'«,

Sagde Cui.

»Og er der nogen, der har haft fordel af dette? Det tror jeg ikke. Hvis den økonomiske vækst svækkes, vil alle lide under det«, advarede han. »Og mht. dem, der herved mener, at de kan

kræve 'fribillet' pga. dette, så vil jeg tilskynde dem til at tage til Irak og Syrien og se, hvordan tingene udviklede sig der. Pas på, hvad du ønsker dig», sagde han.

Cui bemærkede også, at Kina ikke var det første, men snarere det sidste land, der byggede strukturer på øerne og revene, der befandt sig inden for dets territoriale krav, og de faciliteter, som Kina byggede, såsom fyrtårne, var til gavn for alle. Mht. sejladsfriheden skelnede han mellem sejladsfrihed for handelsskibe, der aldrig er blevet truet af Kina, og militære fartøjer.

»Kina understøtter sejladsfriheden for handelsskibe, eftersom handel er ekstremt vigtigt for Kina. Men deployeringen af flådekrigsskibe kunne på den anden side faktisk true sejladsfriheden for handelsskibe.« »Forhandling og rådslagning tilbyder den mest succesfulde måde til løsning af spørgsmålene«,

Sagde Cui.

»Man kan ikke bringe fred ved hjælp af en flåde af hangarskibe«,

Sagde han.

Foto: USA deployerer hangarskibe af klassen USS John C. Stennis til det Sydkinesiske Hav.

Afgørelse fra Voldgiftsretten i Haag bærer ved til det krigsbål i det Sydkinesiske Hav, som Obama ønsker

12. juli 2016 – Den permanente Voldgiftsret i Haag udstedte tirsdag en enstemmig og provokerende afgørelse, der skyder langt over målet, i voldgiftssagen om det Sydkinesiske Hav på alle væsentlige punkter, der overrasker selv dem, der støttede den oprindelige filippinske klage. Dette er den afgørelse, som Obama og hans hold i månedsvis har krævet, at Kina skal rette sig efter, eller også vil USA »håndhæve« den gennem militære midler, hvad enten nogen af nationerne omkring det Sydkinesiske Hav ønsker det eller ej.

Retten erkendte, at den ikke har mandat til at træffe afgørelse om suverænitet over landterritorier og afgrænser ikke en skillelinje mellem parterne, men fortsætter derefter med *de facto* at komme med en afgørelse vedr. suverænitet. Domstolen

»konkluderede, at der ikke fandtes noget legalt grundlag for Kinas krav om historiske rettigheder i vandene, der falder inden for »ni-punkts-linjen«,

som Kina rent historisk har anset for at være sit suveræne territorium. Domstolen afgjorde ligeledes, at

»Den – uden at afgrænse en skillelinje – kunne erklære, at visse vande befinder sig inden for Filippinernes eksklusive økonomiske zone, fordi disse områder ikke overlappes af nogen mulighed for, at Kina har et berettiget krav.«

Denne afgørelse hvilede på den utrolige afgørelse, at den 110 acre store Taiping Island, der er besat af Taiwan, og som huser en militær garnison, et hospital og en farm, slet ikke er en ø, men blot en klippe, og derfor ikke tildeles den 200-mile Eksklusive Økonomiske Zone, som en ø har ret til. Denne 200-mile zone overlapper de andre Spratly-øer og rev. Således fremkommer den »upartiske domstols« magi.

Kina har aldrig anerkendt Voldgiftsrettens ret til i det hele taget at dømme i sagen, og tirsdag gentog det kinesiske Udenrigsministerium det, som regeringen i månedsvis har erklæret: Kina

»erklærer højtideligt, at kendelsen er ugyldig og ikke har nogen bindende effekt. Kina hverken accepterer eller anerkender den.«

Præsident Rodrigo Duterte's regering i Filippinerne, der, siden den blev taget i ed i slutningen af juni, har fremlagt en politik for at løse uoverensstemmelser med Kina på basis af en dialog om gensidig økonomisk udvikling, responderede til kendelsen uden forsigtighed. Præsidentens kommunikationssekretær Martin Andanar udtalte, at justitsministeren ville undersøge afgørelsen og forsyne præsidenten med »en komplet og gennemgribende fortolkning om fem dage«, og præsidentens talsperson Ernesto Abella specificerede, at ingen offentlige udtalelser ville blive udstedt, indtil sagen var blevet grundigt diskuteret.

Wall Street Journal offentliggjorde hurtigt et perspektiv for, hvordan kendelsen kan bruges til at vælte Duterte's politik med at samarbejde med Kina og alliere hele Sydøstasien imod Kina. Med citater fra »eksperter« hævdede Wall Streets las, at Duterte ikke kan fremstå som svag i forsvaret af Filippinernes suverænitet nu, hvor Voldgiftsretten har afgivet kendelse (især fordi kendelsen gav Filippinerne suverænitet over en af de kunstige øer, som Kina har bygget), og derfor må bøje sig for den angivelige »overvældende offentlige mening« imod Kina

i landet.

Den amerikanske advokat, der repræsenterede den foregående filippinske regerings klage til Haag, Paul Reichler, fra det amerikanske advokatfirma Foley Hoag LLP, sagde til journalister efter kendelsen, at den ville tilskynde andre lande i regionen til at gå op imod Kina. Som det rapporteres i *Journal*, fastholder Reichler

»Voldgiftsrettens kendelse er ikke alene til gavn for Filippinerne, men tilgodeser også andre stater, der grænser op til det Sydkinesiske Hav, som Indonesien, Malaysia og Vietnam. Hvis Kinas ni-punkts-linje er ugyldig i forhold til Filippinerne, er den ligeledes ugyldig i forhold til disse stater og også til resten af det internationale samfund.«

Se også: *'EIR indtager prominent rolle ved pressekonference i Washington om det Sydkinesiske Hav'*

Foto: Præsident Barack Obama og tidligere præsident Benigno S. Aquino III i Filippinerne, april 2014.

EIR indtager prominent rolle ved pressekonference i Washington om det Sydkinesiske Hav

6. juli, 2016 – En pressekonference i Washington, der afholdtes onsdag af Chongyang Instituttet for Finansielle Studier og det Nationale Institut for Studier af det

Sydkinesiske Hav, blev overværet af godt 70 kinesiske og amerikanske journalister. Der optrådte bl.a. tre ledende kinesiske akademikere og to amerikanske intellektuelle, inklusiv leder af EIR's Washingtonkontor, Bill Jones. Interessen for emnet var højaktuel, med den Faste Voldgiftsret i Haags forestående beslutning om den filippinske anmodning om en afgørelse på stridsspørgsmålet om det Sydkinesiske Hav. Afgørelsen i Voldgiftsretten, som Kina afviste at deltage i, og hvis beslutning Kina derfor ikke vil følge, ses som et middel for USA til at hæve indsatsen i sit gambit om "sejladsfriheden" i det Sydkinesiske Hav. Et spil, der skubber regionen tættere på krig.

De kinesiske akademikere inkluderede dr. Wu Shicun, præsident for det Nationale Institut for Studier af det Sydkinesiske Hav, utvivlsomt den mest kyndige person i Kina indenfor spørgsmålet om det Sydkinesiske Hav; og professor Huang Renwei, vicepræsident for Shanghai Instituttet for Internationale Studier, en af de fremmeste tænketanke i Kina. Pressekonferencen nød også godt at et vigtigt spørgsmål fra tilhørerrækkerne, stillet af præsident for Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche.

Den kinesiske side præsenterede sit standpunkt i spørgsmålet om det Sydkinesiske Hav og præciserede sin argumentation for ikke at acceptere voldgift i en sag, hvor ingen forhandlinger mellem Filippinerne og Kina har fundet sted, på grund af Filippinernes afvisning af at engagere sig i en diskussion. At sende sagen til retten i Haag var også en krænkelse af Deklarationen om Parternes Adfærd i det Sydkinesiske Hav (Declaration of Conduct of Parties in the South China Sea, DOC), der er underskrevet af alle ASEAN nationerne (Association of Southeast Asian Nations), inklusiv Filippinerne, og som forpligter landene til at løse territoriale tvister gennem forhandling. Voldgiftsafgørelsen ses derfor som et tilfælde af aftalt spil mellem én af parterne i tvisten og voldgiftsretten, med opbakning, selvfølgelig, fra USA, der insisterer på ikke at være en part i striden.

Professor ved det Amerikanske Flådeakademi Brian Mulveny præsenterede det traditionelle – dvs. Obamaadministrationens – synspunkt, nemlig at USA kan sende sine militærfartøjer hvorhen, det ønsker, i operationer, der falder ind under "fri sejlads", og at Kina har at holde sig til, hvad voldgiftsretten beslutter.

I sine kommentarer understregede EIR's Jones vigtigheden af besøget af den kinesiske delegation, på grund af faren for krig forbundet med USA og dets allieredes koncentration af militære styrker i regionen, og på grund af den systematiske fordrejning af det kinesiske standpunkt i amerikanske medier.

"USA's politik har været totalt hovedløs," sagde Jones. "I stedet for at prøve at opbygge en relation til Kina omfattende sociale, økonomiske, politiske og militære forhold, behandler det Kina som et udenforstående rovdyr, selv i Kinas eget område. I stedet for at prøve at fremme Kinas relationer med dets naboer, har USA styrket sine koldkrigsalliancer og opmuntret dem til at være hårde ved Kina," sagde Jones. "Og når voldgiftkendelsen kommer i næste uge, vil USA begynde at kværulere om, at Kina principielt må acceptere denne som international lov, et standpunkt, som mange juridiske eksperter, selv i USA, anser for absurd."

"Jeg spørger mig selv," sagde Jones, "hvordan USA ville reagere, hvis det havde en flåde af udenlandske fartøjer tilhørende en fremmed alliance til at patruljere 12 mil fra Californiens kyst? Tjah, jeg tror godt vi ved, hvordan USA ville reagere, men Kina vil tendere til at udvise større tilbageholdenhed", sagde han.

"Kina har fremsat en vigtig 'godt naboskabs-politik' med sit Bælte og Vej -initiativ, sagde Jones, "og har tilbudt håb og udvikling til et område, der stadig er plaget af fattigdom og destruktion. Og USA har set dette som en fjendtlig hensigt fra Kinas side, til trods for det faktum, at USA er blevet inviteret til at tage del i dette storslåede program for udvikling af infrastruktur."

"Om ikke andet, så har konflikten om det Sydkinesiske Hav klarere vist os, at vi behøver en ny type forhold mellem vore

to lande, måske på linje med, hvad præsident Xi forestiller sig med sin idé om et forhold mellem større magter. For, hvis vi fortsætter geopolitikkens nul-sumsspil, vil det kun føre til krig.”

Reaktionen fra tilhørerne var entusiastisk, med adskillige spørgsmål rettet til Jones.

I en intervention fra tilhørerrækkerne under spørgsmål & svar-sessionen, bragte Helga Zepp-LaRouche, med et spørgsmål rettet til Mulvaney, atter krigsfaren på bane.

“Der er mange internationale militærekspertes, der advarer om, at situationen i dag er mere farlig end på højden af den kolde krig. Endvidere er vi på vej til at opleve endnu et finansielt sammenbrud, værre end i 2008. Jeg mener, at de terrorhandlinger, der især har fundet sted i de seneste to uger i Bangladesh, Tyrkiet, Indonesien og europæiske lande, klart viser, at terrorismen er ude af kontrol. Og rent faktisk befinder den Europæiske Union sig med Brexit i en disintegrations-proces, der er meget dramatisk.

Så mit spørgsmål er: Kan menneskeheden ikke hæve sig til et højere niveau af samarbejde og satse på et nyt paradigme, hvor geopolitik er en saga blot og erstattet af menneskehedens fælles mål? Jeg mener, at verden har hårdt brug for, at USA og Kina arbejder sammen, for jeg mener, at, uden at de to lande tager hinanden i hånden, så står verden i problemer til halsen. Så spørgsmålet er: Kan verden bevæge sig mod et nyt paradigme med fredeligt samarbejde om hele menneskehedens fremtidige opgaver?”

Som svar på fr. LaRouches spørgsmål nedtonede Mulvaney faren for nogen alvorlig militærkonflikt i det Sydkinesiske Hav og sagde tåbeligt, at skulle en hændelse opstå i området, ville den ikke føre til krig, men blive inddæmmet. (Måske ud fra teorien om, at en enkelt kugle ikke gør en krig. Men fortæl det til ærkehertug Franz Ferdinand.) (reference til attentatet i Sarajevo, 28. juni 1914, der ledte direkte til 1. Verdenskrig, -red.) Mulvaney forsøgte også at latterliggøre behovet for et nyt paradigme, idet han sagde, at han ville elske en verden, i hvilken mennesker levede sammen i harmoni,

men, som han sagde – fuldendt pragmatisk, som han er – dette er ikke den verden, som vi lever i.

Ved begivenheden var der mange journalister, der kom op og stillede Jones mange flere spørgsmål om krisen i det Sydkinesiske Hav og om, hvordan Kina bør reagere på voldgiftsafgørelsen.

Pressekonferencen fkom efter to dages diskussioner med den kinesiske delegation, én med Carnegie Instituttet for Fred i Verden (noget af en fejlbetegnelse), og den anden med Schiller Instituttets Venner, inklusiv Schiller Instituttets præsident og grundlægger, Helga Zepp-LaRouche.

Truende konfrontation med Kina fremføres i Washington Post

16. marts 2016 – I dag udgav *Washington Post* en artikel af David Ignatius, der var bygget op omkring et interview med Kurt Campbell, og som advarede om muligheden for et »Augusts kanoner«-øjeblik i uoverensstemmelsen mellem USA og Kina over det Sydkinesiske Hav. Ignatius rapporterede, at »det Hvide Hus har en intens planlægningsproces i gang mellem diverse afdelinger, som forberedelse til den truende konfrontation«. Det, som Ignatius refererer til, er den sag, der verserer ved den Internationale Domstol i Haag om Kinas krav om suverænitæt over øerne i det Sydkinesiske Hav, der refereres til som Kinas »ni streger linje« (demarkationslinje). Ifølge tidligere viceudenrigsminister for det asiatiske Stillehavsområde, Campbell, vil domstolen sandsynligvis afgøre til fordel for Filippinernes protest over Kinas krav på rækken af øer, og dette kunne udløse en kinesisk reaktion og muligvis en ADIZ-

erklæring (luftforsvars-identifikationszone) over det Sydkinesiske Hav. Ignatius bemærkede, at USA kunne respondere ved at foretage overflyvninger med B-52-fly ind over ADIZ, eller ved at arbejde sammen med Filippinerne, Vietnam og andre nationer omkring det Sydkinesiske Hav om at opbygge deres egne ø-forstærkninger eller indgå i fælles overflyvninger. »Det her er ikke Pearl Harbor, men hvis ikke folk på alle sider er forsigtige, så kunne det blive til 'Augusts kanoner'«. Regeringen, advarede Campbell, er ved at nærme sig »endnu et rød-streg-øjeblik, hvor den skal finde ud af, hvordan den vil forholde sig til tidligere advarsler«. Med andre ord, så sidder Obama med skægget i den postkasse, han selv har skabt, og er vadet direkte ind i midten af noget, som kineserne vedholdende har hævdet er en uoverensstemmelse mellem suveræne stater, der bør forhandles på bilateralt grundlag uden indblanding udefra, fra hverken USA eller den Internationale Domstol.

Amerikansk hangar-krigsskib ankommer til Sydkorea

13. marts 2016 – Det atomkraftdrevne hangarskib USS John C. Stennis ankom til Busan i dag, som en del af Obamas massive magtopvisning over for Nordkorea og Kina. Stennis har kapacitet til 90 kampfly, med et mandskab på 6.500. Angrebsgruppen J.C. Stennis omfatter fire ledsagekrigsskibe – tre destroyere med guidede missiler og en krydser med guidede missiler.

Korea Times bemærker, at JCS-angrebsgruppen er

hovedomdrejningspunktet i den »Store Grønne Flåde«, et initiativ, der har stået på i et års tid, og som har sat fokus på den amerikanske flådes indsats for at transformere sit energiforbrug til at forøge sine operationelle evner. Man ville kunne spare en hel masse energi ved at afslutte Obamas krigsprovokationer.

RT's dækning af Obamas interview i *Atlantic* i denne måned fokuserede på Obamas krigsplaner mod Kina. Under en titel, der siger, at Obama »siger, at en konflikt med Kina er en mulighed«, citerer de chef-dræberen: »Hvis det [Kina] kun anskuer verden som regionale indflydelsessfærer, så ikke alene ser vi potentialet for en konflikt med Kina, men vi finder også, at vi har flere vanskeligheder med at håndtere disse andre udfordringer, der vil komme.«

Foto: USS John C. Stennis

Wang Yi: »Kina vil aldrig blive et nyt Amerika«

8. marts 2016 – Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi sagde under en pressekonference på sidelinjen af den Nationale Folkekongres i Beijing, at Kina »forsøger at spille en større rolle i den eksisterende internationale orden og det internationale system«, men at det aldrig vil søge at opnå overherredømme – »Kina vil aldrig blive et nyt Amerika. Kina har ingen intention om at erstatte eller lede andre«, rapporterer *Xinhua*.

Han advarede specifikt om, at USA i øjeblikket griber ind i det Sydkinesiske Hav på en farlig og provokerende måde.

»Sejladsfriheden betyder ikke, at man kan gøre, hvad der passer én ... Takket være en fælles indsats fra Kinas og andre landes side i regionen, er det Sydkinesiske Hav fortsat blandt verdens sikreste og frieste sejlruiter. Ethvert forsøg på at skabe forstyrrelse i det Sydkinesiske Hav og destabilisere Asien, ville ikke blive tilladt af Kina og de fleste andre lande i regionen«, sagde han. Han advarede USA mod at »forplumre vandene«, der kunne »kaste Asien ud i kaos« og tilføjede, at »Filippinernes stædighed i det omstridte spørgsmål i det Sydkinesiske Hav er et resultat af anstiftelse bag scenen og politisk intrigeren.«

Han rapporterede, at Kina har tilbudt at oprette to 'varme linjer' til at håndtere maritime nødsituationer og fælles redningsaktioner.

Wang erklærede også, at Beijing ikke blot vil være en tilskuer i Mellemøsten, men vil spille en mere aktiv rolle uden at gribe ind i regionens nationers interne anliggender. Han understregede Kinas »modne og stabile« bånd med Rusland.

Foto: Wang Yi besvarer spørgsmål fra journalister under en pressekonference på sidelinjen af den Nationale Folkekongres i Beijing.

Sydkinesiske Hav: Kinas flådechef kræver, USA stopper provokationer

20. november 2015 – Den kinesiske Folkets Befrielseshærs flådechef Wu Shengli sagde, ved et møde onsdag i Shanghai med admiral Scott Swift, chef for USA's Stillehavsflåde, direkte

til denne, at USA må stoppe med sine provokationer i det Sydkinesiske Hav. Den kinesiske flåde, sagde han, »havde, med fokus på det større billede for bilaterale bånd« udøvet »maksimal tilbageholdenhed« konfronteret med USA's provokationer, rapporterer *Xinhua* i dag. Admiral Wu opfordrede USA til at værne om den »gode udvikling« af båndene mellem landene og »kontrollere« sine maritime militæroperationer. Han roste admiral Swifts velkomstbesøg til Kina som et tegn på, at begge sider tillægger udviklingen og bevarelsen af den nye form for relationer mellem store lande og de militære relationer mellem de to sider stor betydning, sagde *Xinhua*.

Men, tilføjede han, »USA's opførsel bidrager ikke i mindste måde til fred og stabilitet i det Sydkinesiske Hav. USA kan ikke påtvinge sine egne krav på andre nationer. Det kan ikke sabotere andre nationers suverænitet og sikkerhed.« Han kaldte Kinas ø-byggeri for »fornuftigt, rimeligt og legitimt« og tilføjede, at de kinesiske og amerikanske flåder burde anskue deres uoverensstemmelser rationelt, og undgå »overdrevne situationer«.

Iflg. *Xinhua* sagde admiral Swift, at USA's flåde ikke ønsker, at det Sydkinesiske Hav skal blive et spørgsmål, der bryder båndene mellem de to parter, og han udtrykte håb om, at de to flåder kunne bevare udvekslinger på højt niveau og afholde flere fælles øvelser.

Foto: Kinas flådechef Wu Shengli

Malaysia og ASEAN yder modstand imod Obamas trusler i det Sydkinesiske Hav

4. november 2015 – Mødet i ASEAN-Plus (Sammenslutningen af sydøstasiatiske nationer) med forsvarsministre faldt fra hinanden i dag, da Malaysia, der har formandsskabet for mødet i Kuala Lumpur, og de fleste af ASEAN-nationerne, gjorde modstand mod Obamas krigsmager-bølletaktik (gennem sin forsvarsminister Ash Carter), og nægtede at bøje sig for Carters krav om, at slutkommunikéet skulle inkludere en ordlyd, som var godkendt af amerikanerne, vedrørende det Sydkinesiske Hav.

Informationskontoret i Kinas Nationale Forsvarsministerium sagde, at "Kina er nået til enighed med Malaysia og andre ASEAN-lande om indholdet" af det foreslåede fælles kommuniké, som værtslandet Malaysia havde lavet udkastet til, hvilket vil sige, at de havde fundet en måde at adressere spørgsmålet om det Sydkinesiske Hav på, der var acceptabel for Filippinerne og Vietnam (eftersom alle ASEAN-afgørelser træffes ved konsensus), eller også ville stridspunktet blive udeladt helt og aldeles. Carter forkastede imidlertid udkastet og krævede (med japansk og australsk støtte, ifølge presserapporter), at Malaysia fremlægger et nyt udkast, der fordømmer Kina for dets aktiviteter i det Sydkinesiske Hav. Dette afviste Malaysia og i det mindste det meste af ASEAN, idet de var langt mere interesseret i det reelle problem med ISIS og terrorisme og samarbejdet med Kina om både forsvar og økonomisk udvikling. Som et resultat heraf blev der slet ikke udstedt et slutkommuniké.

Det kinesiske Forsvarsministerium sagde, at "nogle individuelle lande uden for regionen ignorerede den eksisterende konsensus og forsøgte eftertrykkeligt at tilføje

indhold til deklARATIONEN, der ikke var blevet diskuteret under mødet. En sådan fremfærd afveg totalt fra formålet med og principperne i ADMM-Plus (ASEAN Forsvarsministres Møde Plus) og skadede ASEAN's centrale og dominerende rolle i denne mekanisme.

Selvsagt gav USA Kina skylden for mødets sammenbrud. De hævdede, at det var Kinas indvindings-aktiviteter, der er ansvarlige for stridighederne, og at det var Kina, der brugte sin økonomiske gennemslagskraft til at vride armen om på ASEAN-nationerne.

Den kendsgerning, at det var Malaysia, der førte kampen imod USA's krigspolitik, er meget betydningsfuldt. Malaysia har også krav i det Sydkinesiske Hav og har udtrykt sin betænkelighed over Kinas krav på hele området. Desuden er premierminister Najib i dybe vanskeligheder over en kæmpe korrupsionsanklage over en statslig investeringsfond, hvor milliarder af dollars mangler, og mange troede på forhånd, at Najib ville gå Obamas ærinde for at bevare amerikansk støtte i krisen.

Men det gjorde han ikke. Vi kan forvente nogle ubehagelige operationer imod Malaysia som et resultat af deres modige forsvar af fred og udvikling.

Ash Carter benyttede også lejligheden, hvor han mødtes med den kinesiske forsvarsminister Chang Wanquan ved dette forum i Kuala Lumpur, til, ifølge Carters assistent, at bralre op om, at "USA vil fortsætte med at flyve, sejle og operere, hvor som helst international lov tillader det", og at "det Sydkinesiske Hav ikke ville være nogen undtagelse". Dette demonstrerer igen, at Obama simpelthen lyver igen, når han siger, at USA ikke tager stilling til spørgsmålet om suverænitet over det Sydkinesiske Hav, eftersom den amerikanske destroyers krænkelse af 12-mile grænsen omkring de kinesiske øer d. 27. oktober klart viser, at de har taget stilling imod Kina og truer med krig.

Morderen Obama: Amerikanske 'flyvende kanonbåde' dræbte hospitaletspersonel i Kunduz, da de flygtede ud af den brændende hospitalsbygning

5. november 2015 – Læger uden Grænser udgav i dag sit interne dokument med en gennemgang af de »amerikanske styrkers nådesløse og brutale angreb« på LuG's 140 sengepladser store Kunduz Traumecenter (KTC) i Afghanistan. LuG's internationale præsident, dr. Joanne Liu, afslørede i sit brev, der introducerer rapporten, den rædselsvækkende kendsgerning, at »nogle patienter brændte ihjel i deres senge, læge- og sygeplejepersonale blev halshugget og mistede lemmer, og andre blev skudt ned af cirkulerende AC-130 'flyvende kanonbåde' [1], mens de flygtede ud af den brændende bygning«. [fremhævelse tilføjet]

Dr. Liu påpeger, at selv om LuG har krævet en uafhængig undersøgelse af International Humanitarian Fact Finding Commission (IHFFC) (den internationale humanitære kommission til udredning af faktiske kendsgerninger), så er denne endnu ikke indledt, fordi USA og Afghanistan ikke har givet deres samtykke. I dag, tilføjede hun, »overgiver vi denne interne

rapport til både offentligheden og IHFFC«. I dag sagde talsmand for Pentagon, kaptajn Jeff Davis, at Forsvarsministeriet har modtaget LuG's rapport, men fortsætter sin egen undersøgelse og ikke har nogen kommentar til rapporten.

LuG gennemgår i detaljer hver dag, der førte op til angrebet den 3. oktober, inklusive en telefonopringning den 1. okt., som de modtog fra en amerikansk regeringsperson i Washington, der forespurgte, om hospitalet »eller nogen anden af LuG's faciliteter havde et stort antal talibanere, der »søgte ly«. LuG svarede, at personalet arbejdede for fuld kapacitet, og at hospitalet var fuldt af patienter, inklusive sårede Taliban-kæmpere. LuG skriver i sin konklusion, at dets regler i hospitalet »blev gennemført og respekteret, inklusive politikken med 'ingen våben'«, og at LuG »havde total kontrol over hospitalet på det tidspunkt, hvor angrebet fandt sted ... Der var ingen bevæbnede kæmpere inden for hospitalets område, og der fandt ingen kampe sted ud fra, eller i direkte nærhed af KTC på tidspunktet for luftangrebene«.

På trods heraf »var hospitalets hovedbygning målet for en række af flere, præcise og vedvarende luftangreb og lod de øvrige bygninger på LuG's område relativt uberørte«. Det første lokale, der blev ramt, var Intensive Care Unit, ICU (Intensivafdelingen); dernæst fortsatte luftangrebene fra den østlige til den vestlige del af hospitalets hovedbygning og ødelagde ICU, arkivet, laboratoriet, skadestuen, røntgenafdelingen, ambulatoriet, afdelingerne for psykiske lidelser og fysioterapi, såvel som også alle operationsstuer. Angrebet »ødelagde vores evne til at behandle patienter, når de har allermest brug for det«, sagde dr. Liu. »Et hospital i drift, der behandler patienter, kan ikke ganske enkelt miste sin beskyttede status og blive angrebet.«

[1] Amr. 'gunship': Bevæbnet fly (eller skib), som en

helikopter. Det amerikanske militær bruger disse 'flyvende kanonbåde' til tæt luftstøtte og skræk-og-rædsel-missioner.